

"মৰমৰ সন্তানসকল – সকলোৰে প্ৰতি বহম কৰোঁতা দয়াশীল এজনেই পিতা হয়, পিতাকেই দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা বুলি কোৱা হয়, তেওঁৰ বাহিৰে
কোনো দুখ হৰণ কৰিব নোৱাৰে "

প্ৰশ্ন: ভক্তি মাৰ্গ আৰু জ্ঞান মাৰ্গ দুয়োটাতে তুলি লোৱাৰ প্ৰথা আছে কিন্তু তাৰ মাজত অন্তৰ কি?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- ভক্তি মাৰ্গত যেতিয়া কোনোবাই তুলি লয় তেতিয়া সেয়া গুৰু-শিষ্যৰ সম্বন্ধ হয়, সন্ন্যাসীকো যদি তুলি লয় তেন্তে তেওঁ অনুগামী বুলি ক'ব, কিন্তু জ্ঞান মাৰ্গত তোমালোক অনুগামী বা শিষ্য নহয়। তোমালোক পিতাৰ সন্তান হৈছে। সন্তান হোৱা অৰ্থাৎ উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰী হোৱা।

গীত: ওঁম নমঃ শিৱায়ৈ

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিল। এয়া হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমা। কয়ো যে শিৱায়ৈ নমঃ। বুদ্ধায়ৈ নমঃ বা সোমনাথ নমঃ বুলি নকয়। শিৱায়ৈ নমঃ বুলি কয় আৰু তেওঁৰ বহুত স্তুতিও কৰে। এতিয়া শিৱায়ৈ নমঃ হৈছে পিতা। গড ফাদাৰৰ নাম হৈছে শিৱ। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। এয়া কোনে ক'লে – অ' গড ফাদাৰ? আত্মাই ক'লে। কেৱল “অ' ফাদাৰ” বুলি ক'লে সেয়া পাৰ্থিৱ পিতা হৈ যায়। “অ' গড ফাদাৰ” বুলি ক'লে আমিক পিতা হৈ যায়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। দেৱতাসকলক পাৰচবুদ্ধিৰ বুলি কোৱা হয়। দেৱতাসকলতো বিশ্বৰ মালিক আছিল। এতিয়া কোনো মালিক নাই। ভাৰতৰ গৰাকী কোনো নাই। ৰজাকো পিতা, অন্নদাতা বুলি কোৱা হয়। এতিয়াতো ৰজা নাই। তেন্তে এনেকৈ শিৱায়ৈ নমঃ বুলি কোনে ক'লে? কেনেকৈ জানিবা যে এওঁ পিতা হয়? ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীতো বহুত আছে। এয়া হ'ল শিৱ বাবাৰ নাতি-নাতিনী। অচ্ছা, ব্ৰহ্মা কাৰ সন্তান? শিৱৰ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ তিনিও শিৱৰ সন্তান। শিৱ বাবা হৈছে উদ্ভবো উদ্ভ ভগৱান, নিৰাকাৰী দুনিয়াত নিবাস কৰোঁতা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ হৈছে সূক্ষ্মবতন নিবাসী। অচ্ছা, মনুষ্য সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিলে? ইয়াৰ উত্তৰত কয় - ড্ৰামা অনুসৰি মই ব্ৰহ্মাৰ সাধাৰণ তনত প্ৰবেশ কৰি তেওঁক প্ৰজাপিতা কৰি তোলা। মই এওঁৰ শৰীৰতে প্ৰৱেশ কৰিবলগীয়া হয় যাক ব্ৰহ্মা নাম দিয়া হৈছে। তুলি লোৱাৰ পাছত নাম সলনি হৈ যায়। সন্ন্যাসীয়েও নাম সলনি কৰি লয়। প্ৰথমতে গৃহস্থীত জন্ম লয় আকৌ সংস্কাৰ অনুযায়ী সৰু কালতে শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িবলৈ লয় আৰু বৈৰাগ্য আহে। সন্ন্যাসীসকলৰ ওচৰত গৈ শৰণ লয়, তাৰ পিছত ক'বলৈ লয় যে এয়া মোৰ গুৰু। তেওঁক (সন্ন্যাসীক) পিতা বুলি নকয়। গুৰুৰ শিষ্য বা ফল'ৱাৰ্ছ (অনুগামী) হয়। গুৰুৱে শিষ্যক তুলি লৈ ক'য় তুমি মোৰ শিষ্য বা ফল'ৱাৰ্ছ হোৱা। এই পিতাই কয় - তোমালোক মোৰ সন্তান। তোমালোক আত্মাই পিতাক ভক্তিমাৰ্গৰ পৰা আহান কৰি আহিছে, কাৰণ ইয়াত দুখ বহুত, ত্ৰাহি-ত্ৰাহি হৈ আছে। পতিত-পাৱন পিতাতো এজনেই। নিৰাকাৰ শিৱক আত্মাই নমন কৰে। গতিকে পিতাতো হয়েই। “তুমিয়েই মাতা-পিতা” এনেকৈ গড ফাদাৰৰ কাৰণেই কোৱা হয়। ফাদাৰ আছে যেতিয়া মাদাৰো নিশ্চয় লাগিব। মাদাৰ-ফাদাৰ নোহোৱাকৈ ৰচনা হ'ব নোৱাৰে। পিতা সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ আহিবই লাগে। এই সৃষ্টিচক্ৰ কেনেকৈ পুনৰবৃত্তি হয়, ইয়াৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জনা - ইয়াকে ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱা বুলি কোৱা হয়। ইমান কোটি-কোটি ভাওৰীয়া আছে। প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা নিজৰ নিজৰ। এয়া বেহদৰ ড্ৰামা। পিতাই কয় - মই ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতা), ডাইৰেক্টৰ (নিৰ্দেশক), প্ৰিন্সিপাল (মুখ্য) এক্টৰ (ভাওৰীয়া) হওঁ। ভূমিকা পালন কৰি আছে। মোক আত্মাক চুপ্ৰীম বুলি কয়। আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ ৰূপ একেই। আচলতে আত্মা হয়েই বিন্দু স্বৰূপ। ক্ৰকুটীৰ মাজত আত্মা তৰা থাকে। একেবাৰে সূক্ষ্ম। তাক দেখা পোৱা নাযায়। আত্মাও সূক্ষ্ম গতিকে আত্মাৰ পিতাও সূক্ষ্ম। পিতাই বুজায় - তোমালোক আত্মা বিন্দু সদৃশ, ময়ো বিন্দু সদৃশ। কিন্তু মই সুপ্ৰীম (পৰম), ক্ৰিয়েটৰ, ডাইৰেক্টৰ হওঁ। জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। মোৰ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে। মই জ্ঞানৰ সাগৰ আৰু দয়াশীল হওঁ, সকলোৰে ওপৰত আশীৰ্বাদ কৰোঁ। সকলোকে সংগতিলৈ লৈ যাওঁ। দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা এজন পিতাই হয়। সত্য যুগত দুখী কোনো নাথাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰে ৰাজ্য থাকে।

পিতাই বুজায় - মই সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ বীজ ৰূপ হওঁ। ধৰিলোৱা আমৰ গছ আছে, সেয়াতো হৈছে জড়, বীজে ক'ব নোৱাৰে। যদি চৈতন্য হ'লহেঁতেন তেন্তে ক'লেহেঁতেন যে মোৰ বীজৰ পৰা এনেকৈ ঠাল-ঠেঙুলী, পাত আদি ওলায়। এতিয়া এয়া হৈছে চৈতন্য, ইয়াক কল্পবৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ বীজ হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। পিতাই কয় - মইহে আহি ইয়াৰ জ্ঞান দিওঁ। সন্তানসকলক সদায় সুখী কৰি তোলা। মায়াই দুখী কৰি তোলে। ভক্তি মাৰ্গ পুৰা হ'ব। ড্ৰামাৰ পুনৰাবৃত্তি নিশ্চয় হ'ব। এয়া হ'ল বেহদ দুনিয়াৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী। চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। কলিয়ুগ সলনি হৈ আকৌ সত্যযুগ আহিব। সৃষ্টিতো এখনেই। গড ফাদাৰ ইজ ৱান (ঈশ্বৰ পিতা এজনেই)। তেওঁ কোনো পিতা নাই। তেৱেঁই শিক্ষকো হয়,

পঢ়াই আছে। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। মনুষ্যইতো মাতা-পিতাক নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে নিৰাকাৰ শিৱবাবাৰ আমি নিৰাকাৰী সন্তান হওঁ। আকৌ সাকাৰী ব্ৰহ্মাৰো সন্তান হওঁ। নিৰাকাৰৰ সন্তান হিচাপে ভাই-ভাই হয় আৰু ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হিচাপে ভ্ৰাতা-ভগ্নী হয়। এয়া হৈছে পৱিত্ৰ হোৱাৰ যুক্তি। ভ্ৰাতা-ভগ্নী বিকাৰত কেনেকৈ যাব। জুই বিকাৰৰে নালাগে জানো। কাম অগ্নি বুলি কোৱা হয়, তাৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ যুক্তি পিতাই শুনায়। এইফালে প্ৰাপ্তি বহুত উচ্চ হয়। যদি আমি বেহদৰ পিতাৰ শ্ৰীমতত চলো তেন্তে বেহদৰ পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিম। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে সৰ্বদা সু-স্বাস্থ্যৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰি। প্ৰাচীন ভাৰতৰ যোগ বিখ্যাত। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰোঁতে কৰোঁতে তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ যাবা আৰু পাপ ভস্ম হৈ যাব। পিতাৰ স্মৃতিত শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে মোৰ ওচৰলৈ আহি যাবা। এই পুৰণি দুনিয়াৰ এতিয়া নাশ হ'ব। এয়াই সেই মহাভাৰত যুদ্ধ। যিসকল পিতাৰ হৈছে তেওঁলোকৰহে বিজয় হ'ব। এয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ ভগৱানে ৰাজযোগ শিকাই আছে। আকৌ মায়া ৰাৱণে নৰকৰ মালিক কৰি তোলে। সেয়া অভিশাপ পোৱাৰ নিচিনা।

পিতাই কয় - অতি মৰমৰ সন্তানসকল, মোৰ মতৰ দ্বাৰা তোমালোকে স্বৰ্গবাসী হোৱা। আকৌ যেতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়া ৰাৱণে কয় - হে ঈশ্বৰৰ সন্তানসকল নৰকবাসী হোৱা। নৰকৰ পিছত পুনৰ স্বৰ্গ নিশ্চয় আহিব। এয়া নৰক নহয় জানো। কিমান মৰামৰি লাগি আছে। সত্যযুগত হাই-কাজিয়া নাথাকে। ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল, আন কোনো ৰাজ্য নাছিল। এতিয়া ভাৰত নৰক হৈ গ'ল, অনেক ধৰ্ম আছে। গায়ন আছে অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ, একক ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ মই আহিবলগীয়া হয়। মই এবাৰেই অৱতাৰ লওঁ। পিতাই পতিত দুনিয়াত আহিবলগীয়া হয়। আহেও তেতিয়া যেতিয়া পুৰণি দুনিয়া নাশ হোৱাৰ সময় হয়। তাৰ বাবে যুদ্ধৰো প্ৰয়োজন।

পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে অশৰীৰী হৈ আহিছিল, ৪৪ জন্মৰ ভূমিলা শেষ কৰিলা, এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাবৰ হ'ল। মই তোমালোকক পতিতৰ পৰা পান্নন কৰি ঘৰলৈ লৈ যাওঁ। হিচাবতো আছে নহয় জানো। ৫ হাজাৰ বছৰত দেৱতাই ৪৪ বাৰ জন্ম লয়। সকলোৱেতো ৪৪ জন্ম নল'ব। এতিয়া পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা, আৰু উত্তৰাধিকাৰ লৈ লোৱা। সৃষ্টিৰ চক্ৰ বুদ্ধিত ঘূৰি থকা উচিত। আমি ভাওৰীয়া নহওঁ জানো! ভাওৰীয়া হৈ ড্ৰামাৰ ফ্ৰিয়েটৰ, ডাইৰেক্টৰ আৰু মুখ্য এক্টৰক নাজানিলে তেওঁক বুদ্ধিহীন বুলিয়ে কোৱা হ'ব। ইয়াৰ ফলত ভাৰত কিমান কণ্ডাল হৈ গ'ল। আকৌ পিতা আহি সমৃদ্ধিশালী কৰি তোলে। পিতাই বুজায় - তোমালোক ভাৰতবাসী স্বৰ্গত আছিল আকৌ ৪৪ জন্মতো নিশ্চয় ল'বলগীয়া হয়। এতিয়া তোমালোকৰ ৪৪ জন্ম পূৰা হ'ল। এই শেষৰ অন্তিম জন্মহে বাকী আছে। ভগৱানুবাচ - ভগৱানতো সকলোৰে এজনেই। কৃষ্ণক অন্য ধৰ্মৰ সকলে ভগৱান মানি নল'ব। নিৰাকাৰকে মানিব। তেওঁ সকলো আত্মাৰে পিতা। তেওঁ কয় - মই অনেক জন্মৰ অন্তিম জন্মত আহি এওঁ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। যেতিয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ যাব, তেতিয়া বিনাশ আৰম্ভ হ'ব আৰু মই গুচি যাম। এয়া হৈছে অতি ডাঙৰ যন্ত্ৰ আৰু আন সকলো যন্ত্ৰ ইয়াত শ্বাহা হৈ যাব। গোটেই দুনিয়াৰ জাৱৰ এই যন্ত্ৰত জাহ যাব আৰু তাৰ পিছত আন কোনো যন্ত্ৰ ৰচনা কৰা নহয়। ভক্তি মাৰ্গৰ অন্ত হৈ যায়। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ পিছতহে পুনৰ ভক্তি আৰম্ভ হ'ব। এতিয়া ভক্তি পূৰা হয়। এই সকলো মহিমা শিৱবাবাৰ। এওঁৰ বহুত নাম দি দিছে, কিন্তু একোৱেই নাজানে। এওঁতো শিৱ হয়, আকৌ ৰুদ্ৰ, সোমনাথ, বাবুলনাথ বুলিও কয়। এজনৰে অনেক নাম ৰাখি দিছে। যেনেকুৱা সেৱা কৰে তেনেকুৱা নাম ৰাখি দিছে। তোমালোকক সোমৰস পান কৰাই আছে। তোমালোক মাতাসকল স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খোলাৰ নিমিত্ত হৈছাহঁক। পৱিত্ৰ জনৰহে বন্দনা কৰা হয়। অপৱিত্ৰ জনে পৱিত্ৰ জনৰ বন্দনা কৰে। কন্যাৰ ওচৰত সকলোৱে মূৰ দোৱায়। এই ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলে ভাৰতক উদ্ধাৰ কৰি আছে। পৱিত্ৰ হৈ পিতাৰ পৰা পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰ হ'ব লাগে, এইক্ষেত্ৰত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। কাম মহাশক্ৰ হয়, কাম অবিহনে থাকিব নোৱাৰে সেইবাবেই মাৰপিত কৰে। এই ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰত অৱলাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হয়। মাৰ খাই-খাই অৱশেষত তেওঁলোকৰ পাপৰ বোজা ভৰি পৰে তেতিয়া বিনাশ হৈ যায়। বহুত কন্যা আছে, কেতিয়াও দেখা পোৱা নাই, তেওঁলোকে লিখে বাবা আমি আপোনাক জানো। আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ নিশ্চয় পৱিত্ৰ হৈ থাকিম। পিতাই বুজাইছে, শান্ত্ৰ পঢ়া, তীৰ্থ যাত্ৰা কৰা - এয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ পাৰ্থিৱ যাত্ৰা কৰি আহিছাহঁক, এতিয়া তোমালোক ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব গতিকে মোৰ লগত যোগ লগোৱা। অন্য সংগ এৰি কেৱল মোৰ সংগত থাকা তেতিয়া তোমালোকক লগত লৈ যাম, আকৌ স্বৰ্গলৈ পঠিয়াই দিম। সেয়া হৈছে শান্তিধাম, তাত আত্মাসকলে একো কথা নকয়। সত্যযুগ হৈছে সুখধাম, এয়া হৈছে দুখধাম। এতিয়া এই দুখধামত থাকিয়ে শান্তিধাম, সুখ ধামৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে তেতিয়া তোমালোক স্বৰ্গলৈ আহি যাবা। তোমালোকে ৪৪ জন্ম ল'লা। বৰ্ণ ঘূৰি থাকে। প্ৰথমে শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ, পিছত দেৱতা, ক্ষত্ৰিয় বৰ্ণ, এনেকৈ কলাবাজী খেলা নহয় জানো। এতিয়া পুনৰ আমি ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হ'মগৈ। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে, ইয়াক জানিলে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাবগৈ। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ

উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। গতিকে নিশ্চয় পিতাৰ মতত চলিব লাগিব। তোমালোকে বুজিছা নিৰাকাৰ পৰম আত্মা আহি এই সাকাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে। আমি আত্মাসকল নিৰাকাৰী ৰূপত তাতে থাকোঁ। এই সূৰ্য-চন্দ্ৰ হৈছে বন্তি। ইয়াক বেহদৰ দিন আৰু বেহদৰ ৰাত্ৰি বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগ ত্ৰেতা দিন, দ্বাপৰ কলিযুগ হৈছে ৰাত্ৰি। পিতা আহি সংগতিৰ মৰ্গ দেখুৱাই দিয়ে। কিমান ভাল বুজনি পোৱা যায়। সত্যযুগত হৈছে সুখ তাৰ পিছত ক্ৰমান্বয়ে (সুখ) কমি আহে। সত্যযুগত 16 কলা, ত্ৰেতাত 14 কলা..... এয়া সকলো বুজিবলগীয়া কথা। তাত কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। কন্দা, দন্দ-কাজিয়া কৰা আদি কথাবোৰ তাত নাই। সকলো পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। পঢ়া দ্বাৰাই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগে। ভগৱানে পঢ়াইছে ভগৱান-ভগৱতী কৰি তুলিবলৈ। দুনিয়াৰ পঢ়াতো পাই-পইচাৰ দৰে। এই পঢ়া হৈছে হীৰাৰ নিচিনা। মাত্ৰ এই অন্তিম জন্মত পৱিত্ৰ হোৱাৰ কথা। এয়া অতি সহজ ৰাজযোগ। বেৰিষ্টাৰী আদি পঢ়া - সেয়া ইমান সহজ নহয়। ইয়াততো পিতা আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰিলে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাবাৰ। পিতাক জনা নাই মানে একোৱেই জনা নাই। পিতা নিজে বিশ্বৰ মালিক নহয়, সন্তানকহে বনায়। শিৱবাবাই কয় এওঁ (ব্ৰহ্মা) মহাৰজা হ'ব, মই নহওঁ। সন্তান সকলক বিশ্বৰ মালিক কৰি মই নিৰ্বাণ ধামত বহি যাওঁ। সঁচা নিষ্কাম সেৱা নিৰাকাৰ পৰমাত্মাইহে কৰিব পাৰে, মনুষ্যই কৰিব নোৱাৰে। ঈশ্বৰক পালে গোটেই বিশ্বৰ মালিক হৈ যায়। ধৰণী, আকাশ সকলোৰে মালিক হৈ যায়। দেৱতাসকল বিশ্বৰ মালিক আছিল। এতিয়া কিমান বিভাজন হৈ গৈছে। এতিয়া পুনৰ পিতাই কয় - মই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলাঁ। স্বৰ্গত তোমালোকেই আছিল। ভাৰত বিশ্বৰ মালিক আছিল, এতিয়া কঙাল হৈছে। পুনৰ এই মাতাসকলৰ দ্বাৰা ভাৰতক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলাঁ। সংখ্যাগৰিষ্ঠ মাতাসকলৰে সেইবাবে বন্দে মাতৰম্বুলি কোৱা হয়। সময় কম। শৰীৰৰ ওপৰত ভৰসা নাই। মৰিবতো সকলোৱে লাগিব। সকলোৰে এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা, সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। এয়া ভগৱানে পঢ়ায়। তেওঁক জ্ঞান, শান্তি আৰু আনন্দেৰে পৰিপূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। তেৱেঁই আকৌ এনেকুৱা সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ কৰি তোলে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- ****

(1) এই অধ্যয়নে হীৰাতুল্য কৰি তোলে, সেইবাবে ভালকৈ পঢ়িব লাগে আৰু অন্য সকলোৰে সংগ এৰি এজন পিতাক সংগী কৰি ল'ব লাগে।

(2) শ্ৰীমতত চলি স্বৰ্গৰ পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ক'ব লাগে। চলোতে-ফুৰিতে স্ব-দৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিব লাগে।

বৰদান: শ্ৰীমত অনুসৰি “হয় হজুৰ ” কৰি হজুৰৰ উপস্থিতি অনুভৱ কৰোতা সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন হোৱা যিয়ে প্ৰত্যেক কথাত পিতাৰ শ্ৰীমত অনুসৰি “হয় হজুৰ-হয় হজুৰ” কৰে, তেন্তে সন্তানে “হয় হজুৰ” কৰিলে পিতা সন্তানৰ আগত উপস্থিত হৈ যায়। যেতিয়া হজুৰ হাজিৰ হৈ যায় তেতিয়া কোনো কথাত অভাৱ নাথাকে, সদায় সম্পন্ন হৈ যাব। দাতা আৰু ভাগ্য-বিধাতা দুয়োজনৰ প্ৰাপ্তিৰে ভাগ্যৰ তৰা মস্তিষ্কত জিলিকিবলৈ ধৰিব।

স্লোগান: * স্লোগান :- পৰমাত্ম (ঈশ্বৰীয়) উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰী হৈ থাকিলে অধীনতা আহিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!